

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **VÍTKOVICE REVMONT a.s.**, IČO 25828258
sídlem Ruská 2887/101, 706 02 Ostrava
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem náměstí Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

za účasti: **Mgr. Bc. David Vandrovec**, žalobcův insolvenční správce
sídlem Na Míčánce 1044/39, 160 00 Praha 6

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2017 č.j. 18513/17/5100-41458-711994
a č.j. 18517/17/5100-41458-711994, ve věcech zajišťovacích příkazů

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20.2.2017 č.j. 539466/17/3201-00540-803656, č.j. 539948/17/3201-00540-803656, č.j. 540166/17/3201-00540-803656 a č.j. 540370/17/3201-00540-803656 – zajišťovací příkazy na stanovenou, ale dosud nesplatnou daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 5-8/2014, a č.j. 540916/17/3201-00540-803656, č.j. 541095/17/3201-00540-803656, č.j. 541306/17/3201-00540-803656, č.j. 541609/17/3201-00540-803656, č.j. 541789/17/3201-00540-803656, č.j. 541958/17/3201-00540-803656, č.j. 542167/17/3201-00540-803656, č.j. 542314/17/3201-00540-803656 a č.j. 542490/17/3201-00540-803656 – zajišťovací příkazy na dosud nestanovenou DPH za zdaňovací období 8/2013 – 4/2014.
2. Žalobce namítal 1) nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, když žalovaný podle něj rezignoval na správní úvahu k § 103 zákona č.235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) a nevypořádal se s odvolací námitkou, že nelze zohledňovat skutečnosti, které nastaly až po prověřovaném skutkovém ději (mělo se týkat žalobcovy účasti na daňovém podvodu). Dále namítl, že 2) podniká již od roku 1999, správci daně poskytoval veškerou součinnost. Neměly být vydány zajišťovací příkazy, měla být upřednostněna jiná varianta, např. splátky. Postup správce daně dovedl žalobce až k podání insolvenčního návrhu. Správní orgány podle žalobce 3) neprokázaly (v separátním daňovém řízení) žalobcovu účast na daňovém podvodu, žalobce to popírá. Žalobce činí součástí žaloby námitky na str.4 – 14 svého odvolání. Podle žalobce dále 4) chybí zdůvodnění předpokladů pro dosud nestanovenou daň, správní orgány se nevypořádaly s odvolacími námitkami ve vztahu k tvrzené budoucí daňové povinnosti. Pokud jde o projekt přeměny 5), žalobce jej v 9/2016 předložil správci daně, ten na něj nijak nereagoval. Přeměna nebyla podle žalobce z důvodu vyvedení majetku, ale byla snahou o efektivní restrukturalizaci v rámci celé skupiny Vítkovice. Úvahy žalovaného o obtížné dobytosti 6) jsou podle žalobce nepřezkoumatelné, spekulativní, ničím nepodložené, jde o nepřípustnou libovůli. Žalobce nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že se jeho situace ohledně likvidity a zadluženosti zhoršuje – s poukazem na tabulku na str.32 zajišťovacích příkazů žalobce naopak uvádí, že se jeho situace zlepšuje. Pokud jde o útlum ekonomické činnosti, podle žalobce byla srovnávána nesrovnatelná období, mělo být provedeno srovnání meziroční. Pokud jde o zástavní právo k nemovitostem, správce daně si měl zjistit skutečnou aktuální výši pohledávky. Správní orgány dále považují za negativní okolnost jak situaci, kdy by daňový subjekt kumuloval finanční prostředky na účtech, tak situaci, kdy by tyto finanční prostředky nekumuloval. Žalobce hojně citoval judikaturu k jednotlivým námitkám, soud ji uvádí níže při vypořádání jednotlivých bodů.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval argumentaci uvedenou v napadených rozhodnutích.

4. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že u žalobce probíhala od roku 2014 daňová kontrola, v 5/2016 byly vydány platební výměry na DPH za období 5-8/2014, v 10/2016 se z žalobce odštěpila část, zabývající se stavební činností a inženýringem (žalobci zůstala část obchodní). V 2/2017 byly vydány předmětné zajišťovací příkazy celkem na částku 37 860 229 Kč. V 3/2017 bylo zahájeno insolvenční řízení, prohlášen žalobcův úpadek a v 6/2017 byla povolena reorganizace. Správce daně v rozsáhlých zajišťovacích příkazech odůvodnil jejich vydání tím, že se žalobce vědomě účastnil obchodních transakcí v rámci řetězce, které byly zasazeny podvodem na DPH, a to po dobu minimálně jednoho roku – šlo o přeprodávání hliníkových fólií (podrobně na str.2-23). Provedl rozbor žalobcových majetkových poměrů: žalobce sice vlastní nemovitý majetek, ale ten je zatížen zástavním právem až do výše 385 000 000 Kč. Sice vlastní movitý majetek a pohledávky, kdy součet převyšuje v budoucnu vymáhanou daň, ale výtěžek by byl podle správce daně výrazně nižší, neboť část zásob by byla použitelná jen u holdingu Vítkovice a u pohledávek je nutno zohlednit jejich splatnost a specifika daňové exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky (zejména vedení podlužnických sporů). Správce daně se také rozsáhle zabýval žalobcovým ekonomickým vývojem včetně srovnání situace před a po odštěpení (str.23-33) s tím, že již v roce 2015 nastal zřetelný pokles prakticky u všech položek (značnou část žalobcova obchodování tvořily do té doby právě předmětné hliníkové fólie), po odštěpení se výrazně snížil objem plnění, žalobce čelí problémům s likviditou a zadlužeností. Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.
6. Soud nepřisvědčil žalobní námitce 1) o nepřezkoumatelnosti. Důvody pro použití § 103 ZDPH se žalovaný výslovně zabýval v odst.19 napadených rozhodnutí. Žalobcovo tvrzení, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, podle níž nelze zohledňovat skutečnosti, které nastaly až po prověřovaném skutkovém ději, je formulováno příliš obecně (soud nebude dohledávat konkrétnější znění mimo žalobu, jak snad mýnil žalobce odkazem na určitou stranu odvolání). Proto soud jen obecně uvádí, že v souladu s judikaturou *při vydávání zajišťovacího příkazu nebude na místě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. Proto například pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stádium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého* (srov.rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ - ze dne 11.6.2014 č.j. 10 Afs 18/2015-48).
7. Pokud jde o 2) žalobní námitku, soud plně souhlasí s žalobcem v tom, že zajišťovací příkaz je krajním opatřením, je nutno pracovat s ním obezřetně a vždy je třeba vycházet z konkrétních zjištění o celkové situaci daňového subjektu. To je také podstatou úvah rozsudku zdejšího soudu ze dne 13.8.2015 č.j. 22 Af 8/2015-69 ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 31.10.2016 č.j. 2 Afs 239/2015-66, na něž žalobce poukazoval v žalobě. Je třeba podotknout, že v citovaném případě měl tamní daňový subjekt aktiva kolem 100 000 000

Kč, dobře kapitalizovaný základní kapitál, nebyl podezírán z účasti na daňovém podvodu a daňové orgány pouze bez dalšího spekulovaly, že je vysoce pravděpodobné, že pokud by měl daňový subjekt vyčlenit byt jen část finančních prostředků na úhradu daňové povinnosti, povede to k ochromení jeho činnosti. V nyní projednávané věci shledává soud významné odlišnosti, jak bude rozvedeno níže.

8. Ke 3) žalobní námitce soud především uvádí, že v souladu s dlouhodobou a konstantní judikaturou je *žalobce povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu*. Nestačí tedy odkázat na důvody uvedené v opravném prostředku ve správním řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995 č.j. 6 A 15/94-39). Soud se proto nezabýval tím, co žalobce uvedl na str.4 – 14 svého odvolání. Obecně k prokázání žalobcovy účasti na daňovém podvodu soud uvádí, že jak správce daně, tak žalovaný věnovali této otázce náležitou pozornost a odůvodnili své závěry velmi podrobně, pečlivě a logicky (str.2-23 zajišťovacích příkazů, odst. 15-16 napadených rozhodnutí). Soud má společně se správními orgány za to, že v daném případě byl shromážděn dostatek konkrétních indicíí, vedoucích k závěru o žalobcově účasti v podvodném řetězci.
9. Zdůvodnění předpokladů pro dosud nestanovenou daň (žalobní námitka 4) se nachází v odst. 13 a násl. rozhodnutí žalovaného č.j.18517/17/5100-41458-711994, není tedy pravdou, že by v rozhodnutí chybělo. Žalobní námitka ohledně údajného nevypořádání odvolacích námitek ve vztahu k tvrzené budoucí daňové povinnosti je opět natolik obecná, že nedává soudu příležitost se k ní blíže vyjádřit. Pokud zde žalobce zmínil rozhodnutí NSS ze dne 7.1.2016 č.j. 4 Afs 22/2015-104, krajský soud se zcela ztotožňuje s názory NSS a zdůrazňuje, že v nyní přezkoumávaném případě se žalovaný otázkou předpokladů pro budoucí stanovení daně pečlivě a konkrétně zabýval. Pokud jde o žalobcem uvedený judikát „8 Afs 104/2007-98 z 19.3.2008“, pak jde zřejmě o chybu v označení a soud nebude dohledávat, co jím žalobce míní, zda rozhodnutí NSS č.j. 8 Afs 104/2007-101 z 24.7.2008 či něco zcela jiného. Žalobcem citovaná rozhodnutí sp.zn. 5 Afs 42/2004 a 7 Afs 40/2010 soud neshledal relevantními pro nyní přezkoumávanou věc, když se týkají toho, že daň musí být v prekluzivní lhůtě vyměřena pravomocně, nestačí jen vydání nepravomocného rozhodnutí. Žalobcem citované rozhodnutí NSS sp.zn. 2 As 37/2006 je zcela od věci, řešilo podmínky přezkoumatelnosti rozhodnutí o nepřijetí ke studiu.
10. Projektem přeměny (žalobní námitka 5) se správní orgány zabývaly v souvislosti s hodnocením žalobcovy celkové ekonomické situace a vývojových trendů (srov. odst. 18 rozhodnutí žalovaného). Dospěly k závěru, že po přeměně došlo u žalobce k výraznému snížení objemu plnění, a vzhledem k načasování přeměny (dodatečné platební výměry vydány v 5/2016, další hrozily) a k tomu, že doměrky se týkaly právě divize obchodní, působí projekt přeměny jako účelové řešení s cílem odklonit lukrativní část podnikání mimo dosah daňové exekuce. Soud považuje tyto úvahy za logické a plně v souladu se zjištěnými skutečnostmi, přičemž případné vyjádření či nevyjádření správních orgánů k předem předloženému projektu přeměny nepovažuje ve věci za rozhodné.
11. K obecně formulované námitce týkající se úvah správních orgánů o obtížné dobytosti (žalobní námitka 6) soud především poukazuje na obšírné a konkrétně zpracované části rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (odst. 17-18 u žalovaného). Pokud žalobce namítal, že byla srovnávána nesrovnatelná období, pak je z obsahu spisu zřejmé, že byla srovnávána období před a po přeměně, a to se závěrem, že u nového

subjektu lze pokles vysvětlit (stavební činnost – období říjen až prosinec), avšak významný pokles objemu transakcí s hutním materiálem je alarmující. Správní orgány hodnotily i meziroční výsledky, porovnávaly roky 2013 – 2015, se závěrem, že v roce 2015 nastal zřetelný pokles prakticky u všech položek, což podle správce daně souvisí s tím, že do roku 2014 tvořil značnou část obchodování právě inkriminovaný obchod s hliníkovými fóliemi. Není tedy pravda, že by správní orgány srovnávaly nesrovnatelné. Pokud jde o námitku, že si správní orgány měly zjistit skutečnou aktuální výši pohledávky (zástavní právo k nemovitostem), soud k tomu připomíná, že zajišťovací příkaz je předstižním rozhodnutím, není reálné, aby vycházel ze 100% zjištění veškerých okolností. Z tohoto pohledu (hledisko odůvodněné obavy) je podle názoru soudu zcela dostačující zjištění, že toto zástavní právo bylo zřízeno k zajištění *současných i v budoucnu vzniklých pohledávek až do celkové výše 385 000 000 Kč*. Pokud jde o kumulování /nekumulování finančních prostředků na účtech, soud považuje tuto otázku pouze za dílčí, správce daně zmiňoval finanční prostředky na účtech proto, že hodnotil celkovou žalobcovu situaci, podle názoru soudu nejde o skutečnost, na níž (pouze na níž) by byla vystavěna argumentace správních orgánů. Pokud jde o hodnocení likvidity a zadluženosti, pak údaje na str.32 zajišťovacích příkazů přisvědčují vsutku názoru žalobce o tom, že situace se zlepšuje. Správní orgány k tomu uvádějí, že sice údaje po přeměně jsou příznivější, avšak žádný z ukazatelů se nenachází v rozmezí hodnot „doporučovaných v praxi řízení podniku“. Tento (dílčí) závěr je podle názoru soudu nepřezkoumatelný, neboť správní orgány neuvedly zdroj, z něhož vycházely. Přesto však jsou podle názoru soudu napadená rozhodnutí schopna obstát, když je třeba na ně pohlížet komplexně, bez vytrhávání jednotlivostí z kontextu. Na rozdíl od žalobcem mnohokrát citovaného rozhodnutí NSS ze dne 31.10.2016 č.j. 2 Afs 239/2015-66, případně též č.j. 1 Afs 275/2016-22 z 9.2.2017 se v daném případě správní orgány zabývaly žalobcovou ekonomickou situací dostatečně, v kontextu s předchozími obdobími, podrobně, včetně odhadu budoucího vývoje, jejich úvahy jsou ucelené a logické.

12. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.
13. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst.1 s.ř.s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II.
14. O náhradě nákladů osoby zúčastněné bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst.5 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 31. ledna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu